

Đoạn 7: NÓI VỀ 100 PHÁP CHÚNG HỌC

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Bấy giờ, các Tỳ-kheo mặc y hạ, hoặc cao quá, hoặc thấp quá, hoặc so le, hoặc như lá cây Đa-la, hoặc như lỗ mũi con voi, hoặc như viên nạ (túm lại cho tròn vén trước bụng), hay xếp nhỏ, Cư sĩ thấy vậy dè bủ nói: Các Sa-môn này mặc y hạ hoặc giống như phụ nữ, hoặc giống như kỹ nữ, lại lấy đó làm điều tốt, không có tác phong. Mặc y còn không biết hướng nữa là đối với chân lý. Các Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp cần phải học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Mặc y hạ không cao, không thấp, không so le, không như lá cây Đa-la, không như mũi con voi, không được túm lại cho tròn, không xếp nhỏ, cần phải học”**.

Mặc cao: Nửa ống chân trở lên. Mặc thấp: Từ nửa ống chân trở xuống. Mặc so le: Là bốn góc không bằng nhau. Mặc như lá cây Đa-la: Là mặc trước cao sau thấp. Như mũi con voi: Là thông một góc phía trước. Như viên nạ: Túm phía trước cho tròn, để vén trước bụng. Xếp nhỏ: Quán chỗ eo lưng thành từng lần nhỏ. Nếu không biết, không hỏi mà mặc, phạm Đột-kiết-la. Nếu hiểu rõ mà mặc thiếu cẩn thận cũng phạm Đột-kiết-la. Hiểu rõ mà khinh giới, khinh người nên mặc như thế, phạm Ba-dật-đề. Tỳ-kheo-ni cũng như vậy. Thức-xoa-ma-na, Sa-di, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la. Nếu khi có bệnh, hoặc bị trời mưa bùn nhớt thì không phạm.

Đức Phật ở tại thành Vương xá. Lúc ấy, các Tỳ-kheo không khéo che thân vào trong nhà bạch y, hoặc mặc như vậy ngồi trong nhà bạch y; hoặc lật ngược y lên vai bên trái vào trong nhà bạch y, hoặc mặc như vậy ngồi trong nhà bạch y; hoặc lật ngược y lên vai bên phải vào trong nhà bạch y, hoặc mặc như vậy ngồi trong nhà bạch y... hoặc lật ngược y lên cả hai vai vào nhà bạch y, hoặc mặc như vậy ngồi trong nhà bạch y; hoặc lặc lự thân, lặc lự đầu, hoặc lặc tay, hoặc nắm tay nhau, hoặc trùm kín cả người, hoặc chống nạnh, hoặc chống cằm, hoặc đánh đàng xa, vào trong nhà bạch y, hoặc với dánh điệu đó, ngồi trong nhà bạch y; hoặc ngó lên, hoặc ngó hai bên vào trong nhà bạch y, hoặc ngồi trong nhà bạch y với oai nghi này; hoặc đi nhón chân vào nhà bạch y, hoặc với oai nghi này ngồi trong nhà bạch y; hoặc đi giãn chân vào trong nhà

bạch y, hoặc với oai nghi này ngồi trong nhà bạch y; hoặc trùm đầu đi vào nhà bạch y, hoặc với oai nghi này ngồi trong nhà bạch y; hoặc đưa giỡn vào nhà bạch y, hoặc với oai nghi này ngồi trong nhà bạch y, hoặc nói lớn tiếng vào nhà bạch y, hoặc với oai nghi này ngồi trong nhà bạch y; hoặc không chững chàng vào nhà bạch y, hoặc với oai nghi này ngồi trong nhà bạch y. Các Cư sĩ thấy và chê trách như trước. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp cần nên học. Từ nay giới này được nói như sau: ***“Khéo che thân vào nhà bạch y là điều cần nên học, cho nên đến câu: Chững chàng ngồi trong nhà bạch y, cần phải học”***.

Đức Phật du hóa tại nước Bà-già, cùng đầy đủ năm trăm vị Đại Tỳ-kheo Tăng, đi đến núi Thủ-ma-la, trú tại rừng Khủng-bố. Bấy giờ, có thái tử Bồ-đề Vương, vừa mới xây cất xong một giảng đường tại núi ấy, chưa có Sa-môn, Bà-la-môn nào vào ngồi trong đó. Thái tử nghe Đức Phật đến núi này trú tại rừng Khủng Bố, bảo Ma-nạp-tát-xà-tử Người nhân danh ta đến thăm hỏi Đức Thế Tôn xem Ngài có được sức khỏe, ít buồn phiền, đi đứng có được nhẹ nhàng không và thưa: Ta đã lập được một giảng đường mới tại núi này, chưa có Sa-môn, Bà-la-môn nào vào ngồi trong đó, cúi xin Đức Thế Tôn cùng chúng Tăng, trước hết ghi nhận giảng đường này và tại đây ta xin được cúng dường một bữa cơm đạm bạc, khiến ta được an ổn lâu dài. Đức Phật dạy thế nào, ta sẽ phụng hành. Người đến bạch Phật như vậy rồi trở về gấp báo với ta. Ma-nạp vâng lời, sau khi đến chỗ Phật, đầu mặt đánh lễ sát chân, rồi đứng lui qua một bên, trình bày đầy đủ ý kiến của thái tử. Đức Phật nhận lời bằng cách im lặng. Tát-Xà-Tử biết đã được Đức Phật nhận lời, bèn trở về bạch với thái tử. Suốt đêm ấy, thái tử chuẩn bị nhiều thức ăn ngon bổ, sáng ngày tự tay đưa đến giảng đường. Bên trong và bên ngoài giảng đường đều trải bằng vải nhiều màu sắc. Đến giờ, Thái tử tới thỉnh Phật quang lâm đến giảng đường. Đức Phật cùng năm trăm Tỳ-kheo kẻ trước người sau vây quanh đến đứng trên các tầng cấp của đường đi. Thái tử để trống vai bên phải, đầu gối bên phải chấm đất, chắp tay bạch Phật: Kính thỉnh Đức Thế Tôn bước lên giảng đường sơ sài này để con được thọ nhận sự an lạc lâu dài. Đức Phật vẫn không bước lên, cho đến lần thỉnh cuối cùng là lần thứ ba, khi ấy, Đức Phật quay lại ngó Tôn giả A-nan. Tôn giả hiểu được ý của Phật, nói với Thái tử, nên cuốn thăm

vải nhiều màu này, Đức Phật không bước lên trên thảm, vì lòng thương đối với đời sau. Thái tử liền ra lệnh cuốn thảm, rồi như lần trước, thỉnh Phật. Lúc này, Đức Thế Tôn cùng chúng Tăng đều bước lên, đến tòa an tọa. Thái tử tự tay dâng thức ăn. Các Tỳ-kheo dùng một ngón tay, hoặc hai ngón tay nắm bình bát đưa xuống nhận thức ăn, bát bị rơi, đồ ăn đổ xuống nhớp cả nền nhà bằng thủy tinh. Các Cư sĩ thấy, chê trách nói: Các Tỳ-kheo ấy giống như những người đóng trò, đùa giỡn. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, hết lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới. Từ nay giới này được nói như sau: **“*Khi nhận thức ăn phải chú tâm, cần phải học*”**. Chú tâm tức là tay bên trái nhất tâm bưng bình bát, tay bên phải đỡ nơi miệng bát.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc ấy, các Tỳ-kheo nhận thức ăn đầy bát làm đổ chảy hao tổn cơm canh, các bạch y chê trách: Các Tỳ-kheo này ham nhận thức ăn, không biết nhàm chán, như người đói khát. Lại có các Tỳ-kheo đến nhà bạch y, nhận được cơm liền ăn hết, không đợi canh, nhận được canh liền ăn hết không đợi cơm. Các bạch y chê trách, nói: Các Tỳ-kheo này ham ăn quá đỗi. Lại có các Tỳ-kheo moi khắp trong bát để lấy thức ăn. Lại có Tỳ-kheo khoét chính giữa bát để lấy thức ăn. Lại có Tỳ-kheo cong ngón tay vét thức ăn trong bát để ăn. Lại có Tỳ-kheo gửi thức ăn trong bát khi ăn. Các cư sĩ thấy đều chê trách. Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo chế pháp nên học này. Từ nay giới này được nói như sau: **“*Không được nhận thức ăn quá đầy, ăn canh và cơm đều nhau. Không moi khắp trong bát để lấy thức ăn. Không được khoét giữa bát để ăn. Không được cong ngón tay vét thức ăn trong bát. Khi ăn không được gửi thức ăn, cần phải học*”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Khi ấy, các Tỳ-kheo xoay lại ngó hai bên ngóng trông thức ăn. Các bạch y chê trách: Các Tỳ-kheo này như chó, như chim, tự mình ăn lại dòm ngó nơi người, phép ăn còn không biết, huống là các nghĩa lý sâu xa. Các Trưởng lão nghe, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có

như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Khi ăn không nên nhìn ngó hai bên.

Lúc ấy, các Tỳ-kheo không dám nhìn ngó, lại nhắm mắt mà ăn, nên không thấy khi được người thêm cơm canh. Lục quần Tỳ-kheo lấy thức ăn ấy ăn. Khi mở mắt ra, hỏi: Ai lấy thức ăn của tôi? Lục quần Tỳ-kheo trả lời: Các thầy không có con mắt để ngó hay sao mà phải hỏi người ngồi gần? Tỳ-kheo khác quở trách rồi, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi Lục quần Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Chúng con sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp cần phải học ấy. Từ nay giới này được nói như sau: **“*Khi ăn nên nhìn kỹ vào bình bát, cần phải học*”**. Nhìn kỹ vào bình bát là tập trung nhìn vào bát, nhìn khi người ta thêm thức ăn.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Bấy giờ, các Tỳ-kheo ăn còn thừa thức ăn, các Cư sĩ chê trách nói: Các Tỳ-kheo này ăn như con nít.

Lại có năm trăm Tỳ-kheo thọ trai tại một nhà Cư sĩ, trong số các người bạch y, có người nói, Tỳ-kheo ăn hết, không bao giờ để thừa, có người lại nói, có bỏ thừa. Hai người cãi nhau. Các Tỳ-kheo hôm nay tình cờ lại ăn không để thừa, sau đó, khi thấy ăn nơi chỗ khác lại có để thừa. Các Cư sĩ dị nghị như trên. Các Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Các ông sự thật có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật chúng con có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp cần phải học này. Từ nay giới này được nói như sau: **“*Không được bỏ thừa thức ăn, cần phải học*”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc ấy, các Tỳ-kheo dùng tay đang bốc thức ăn, cầm đồ đựng cơm sạch, dầu mỡ dính như nhớt, Tỳ-kheo khác thấy gồm, các Cư sĩ chê trách, nói: Tại sao lấy tay đang bốc thức ăn cầm đồ đựng cơm sạch. Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Khi ăn không nên dùng tay bên mặt cầm đồ đựng cơm sạch. Sau đó các bạch y đem cơm đến, Tỳ-kheo dùng tay bên trái nhận, bạch y không trao cho lại còn nói: Các Tỳ-kheo không nên thế. Việc này được bạch Phật. Do thế, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nên rửa tay sạch cầm đồ đựng cơm. Nay Ta vì các Tỳ-

kheo kiết pháp cần phải học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không nên dùng tay bốc thức ăn mà cầm đồ đựng cơm sạch, cần phải học”**. Tay bốc thức ăn: Tay đang bốc thức ăn bị dính dầu mỡ nhờn.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc ấy, các Tỳ-kheo ăn bằng cách húp. Lại có các Tỳ-kheo nhai thức ăn có tiếng. Các Cư sĩ thấy chê trách, nói: Các Tỳ-kheo này ăn như chó uống nước. Lại có các Bà-la-môn mời các Tỳ-kheo dùng cháo, các Tỳ-kheo húp cháo có tiếng. Có một Tỳ-kheo nói: Nay các Tỳ-kheo ăn cháo như run vì lạnh. Nói như vậy rồi sinh lòng ăn năn hối hận: Nay Ta phạm tội hủy báng Tăng, không biết làm sao, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi Tỳ-kheo kia: Ông nói như vậy có ý nghĩa thế nào? Vị ấy thưa: Cũng có ý giận mà cũng có ý nói cho vui. Đức Phật dạy: Với tâm giận thì nên tự quở trách, chứ không phạm, với ý nói cho vui thì quở trách, phạm Đột-kiết-la. Phật bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không nên húp thức ăn khi ăn, không nên nhai thức ăn có tiếng, cần phải học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Bấy giờ, các Tỳ-kheo dùng lưỡi liếm thức ăn. Các Cư sĩ thấy chê trách nói: Các Tỳ-kheo này ăn như trâu. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật chúng con có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được dùng lưỡi liếm thức ăn, cần phải học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc này, các Tỳ-kheo bốc cơm quá đầy tay nên thức ăn đổ xuống đất. Lại có các Tỳ-kheo há miệng quá lớn để ăn. Lại có các Tỳ-kheo cơm chưa đến là há miệng để chờ, ruồi bay vào miệng nên phải ới ra. Lại có các Tỳ-kheo cúi mặt xuống ăn. Các Cư sĩ thấy đều chê trách. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được bốc thức ăn quá đầy tay, cần phải học. Không được há miệng quá lớn để ăn, cần phải học. Cơm chưa đến không được há miệng lớn để chờ, cần phải học”**. Các Tỳ-kheo cơm đến rồi mà miệng chưa dám há nên cơm dính nhờn hai bên miệng, chảy xuống đất. Quý vị bạch Phật, Đức Phật dạy: “Không

được quá xa, không được quá gần, phải hả miệng cho đúng lúc”.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Khi ấy, các Tỳ-kheo vừa ngâm thức ăn vừa nói chuyện, hoặc cơm bị rớt xuống đất, hoặc cơm bị rớt trên y, hoặc rớt lại trong bát. Các Cư sĩ thấy đều dị nghị chê trách. Tỳ-kheo trưởng lão thấy, bằng mọi cách quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách, rồi nói: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được ngâm thức ăn mà nói chuyện, cần phải học”**. Sau đó, các Tỳ-kheo, khi bạch y đem thêm thức ăn đến, hỏi: Thầy cần nữa không? Các Tỳ-kheo không dám mở miệng để trả lời, bèn bị bạch y chê trách: Các Tỳ-kheo kiêu mạn, không cùng người nói chuyện. Quý vị bạch Phật, Đức Phật dạy: Khi bạch y đem thêm thức ăn đến, cho phép nói: Cần hay không cần.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc ấy, các Tỳ-kheo ngâm thức ăn nhiều đến nỗi hai má bung ra. Các Cư sĩ thấy nên chê trách, nói các Tỳ-kheo này ăn như khỉ. Lại có các Tỳ-kheo cắn phân nửa cục cơm, còn để rớt lại trong bát. Các Cư sĩ thấy dị nghị, nói: Các Tỳ-kheo này ăn uống bất tịnh.

Lại có các Tỳ-kheo duỗi cánh tay lấy thức ăn. Các Cư sĩ dè bủ, nói: Các Tỳ-kheo này dùng vòi lấy thức ăn như voi. Lại có các Tỳ-kheo chống tay mà ăn. Các Cư sĩ chê trách, nói: Các Tỳ-kheo này giống như voi rầy cái vòi. Lại có các Tỳ-kheo ói ra rồi liếm ăn lại. Các Cư sĩ thấy, chê trách, nói: Các Tỳ-kheo này liếm ăn như chó. Lại có các Tỳ-kheo nuốt trọn luôn cả miếng ăn, lại có các Tỳ-kheo vò lộn miếng cơm từ xa quăng vào miệng. Các Cư sĩ thấy, đều chê trách. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, buông lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được búng má ăn, không được cắn phân nửa ăn, không được duỗi tay ăn, không được chống cánh tay ăn, không được ăn nuốt trọn, không được liếm thức ăn để ăn, không được vò cục cơm từ xa ném vào miệng, là những điều cần phải học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc này, các Tỳ-kheo đổ nước rửa bát trong nhà bạch y. Các Cư sĩ thấy, chê trách, nói: Các Tỳ-kheo này không biết nước dơ nên đổ chỗ nào, huống chi là biết việc gì xa xôi.

Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bèn quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Không nên đổ nước rửa bát vào trong nền nhà bạch y.

Có các bạch y mới cất nhà trong xong, tin rằng được nước rửa bát của các Tỳ-kheo rưới vào nền nhà sẽ gặp may mắn. Các Tỳ-kheo không dám rưới. Các Cư sĩ nói: Các Tỳ-kheo này không gắng nhận sự cung kính của người. Các Tỳ-kheo đem vấn đề này bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Cho phép các Tỳ-kheo dùng nước rửa bát, không có thức ăn, rưới trên nền nhà. Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được dùng nước rửa bát có thức ăn rưới trên nền nhà bạch y, cần nên học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Khi ấy, các Tỳ-kheo dùng cơm phủ canh lại, các bạch y tưởng là chưa có canh nên đem canh đến, sau khi biết có rồi nên chê trách, nói: Các Tỳ-kheo này như con nít, dùng cơm phủ canh lại. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bèn quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Không nên dùng cơm phủ canh.

Có các Tỳ-kheo bệnh, không dám dùng cơm phủ canh, nên trùng sa vào canh không thể bỏ được, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Cho phép dùng cơm phủ canh, nhưng không nên hy vọng được thêm canh. Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới cần phải học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được dùng cơm phủ canh với hy vọng được thêm canh, cần phải học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Bấy giờ, có các Tỳ-kheo đến nhà bạch y thọ trai, chê thức ăn. Lại có các Tỳ-kheo tự đòi thêm thức ăn cho mình. Các Cư sĩ chê trách. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, buông lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Không nên chê thức ăn, đòi thêm thức ăn cho mình. Các Tỳ-kheo bèn không dám vì Tỳ-kheo bệnh đòi thêm thức ăn, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Cho phép vì các Tỳ-kheo khác đòi thêm thức ăn, chứ không

nên vì mình. Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không nên chê thức ăn, cần nên học. Không nên vì mình đòi thêm thức ăn, cần nên học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Khi ấy, các Tỳ-kheo nhìn trong bát của vị ngồi gần xem thức ăn nhiều hay ít. Các Cư sĩ thấy, dè bủ nói: Các Tỳ-kheo này như con nít, xem trong bát của người khác rồi bảo: Thầy được nhiều, tôi được ít, Thầy được ít, tôi được nhiều. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bèn quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Không nên xem trong bát người ngồi gần coi thức ăn nhiều hay ít.

Bấy giờ, có năm trăm vị Tỳ-kheo thọ trai trong một gia đình, ăn rồi, cùng nhau lăm lời bàn tán: Bữa ăn này rất hy hữu! Tỳ-kheo hạ tọa nói: Thượng tọa được thức ăn ngon, chúng tôi không được. Các Tỳ-kheo lại có ý nghĩ: Nếu Phật cho phép chúng ta xem trong bát của người khác thì biết được vị nào nhận được thức ăn, vị nào không nhận được. Vị nào không nhận được thì bảo họ đem đến. Với ý nghĩ đó các vị bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Cho phép xem trong bát của vị ngồi gần, nhưng không được sinh tâm ganh tỵ. Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới cần nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không nên với tâm ganh tỵ xem trong bát vị ngồi gần, cần nên học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Bấy giờ, các Tỳ-kheo đứng đại tiểu tiện. Các Cư sĩ thấy, dè bủ nói: Các Tỳ-kheo này giống như lừa như ngựa. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, buông lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được đứng đại tiểu tiện, cần nên học”**. Khi ấy, các Tỳ-kheo bệnh không thể ngồi xồm được, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Cho phép khi các Tỳ-kheo bệnh được đứng để đại tiểu tiện. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được đứng đại tiểu tiện, trừ bệnh, cần nên học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Khi ấy, các Tỳ-kheo đại tiểu tiện trong nước, các Cư sĩ chê trách. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bèn quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng,

hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không nên đại tiểu tiện trong nước, cần phải học”**.

Có các Tỳ-kheo bệnh, thầy thuốc bảo: Thầy cần đại tiểu tiện trong nước để tôi tìm hiểu bệnh trạng mới có thể chữa trị được. Các Tỳ-kheo không dám, bèn nói với thầy thuốc: Thầy nên cho phương thuốc khác. Thầy thuốc nói: Chỉ có cách đó mới có thể tìm hiểu bệnh trạng được. Các Tỳ-kheo bèn nghĩ: Nếu Đức Phật cho phép chúng ta đại tiểu tiện trong nước thì chúng ta sẽ được lành bệnh. Nghĩ xong bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay cho phép các Tỳ-kheo bệnh được đại tiểu tiện trong nước. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được đại tiểu tiện trong nước sạch, trừ bệnh, cần phải học”**. Nếu đại tiểu tiện trên cây, nhân đó trôi vào trong nước thì không phạm.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc ấy, các Tỳ-kheo đại tiểu tiện trên rau cỏ. Các Cư sĩ thấy, chê trách nói: Các Tỳ-kheo này giống như trâu như dê. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, buông lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không được đại tiểu tiện trên rau cỏ, trừ bệnh, cần phải học”**. Nếu đại tiểu tiện ở trên cây, từ đó trôi lên trên rau cỏ thì không phạm.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc đó, các Tỳ-kheo vì người mang guốc dếp nói pháp. Các Cư sĩ thấy, chê trách nói: Giáo pháp tôn quý vì diệu đệ nhất mà các Tỳ-kheo vì người mang guốc dếp nói, khinh mạn giáo pháp. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, buông lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Không vì người mang guốc, dếp nói pháp, cần phải học”**.

Có các người bệnh, cởi guốc dếp ra không được mà muốn nghe pháp, các Tỳ-kheo không dám nói, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay cho phép các Tỳ-kheo vì

người bệnh nên cho họ mang guốc dép mà nói pháp. Từ nay giới này được nói như sau: **“Người mang guốc không nên vì họ nói pháp, trừ bệnh, cần phải học. Người mang dép không nên vì họ nói pháp, trừ bệnh, cần phải học”**. Pháp: Những gì do Đức Phật nói, Thanh văn nói, Tiên nhân nói, chư Thiên nói và tất cả những gì nói như pháp. Nếu có nhiều người mang guốc dép, không thể bảo họ cởi ra được, thì nhân nơi người nào không mang mà nói thì không phạm.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Khi ấy, các Tỳ-kheo vì người để trống ngực, cho đến người cầm gậy nói pháp. Các Cư sĩ thấy, chê trách như trên. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, buông lời quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Đức Phật bằng mọi cách quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Người để trống ngực không nên vì họ nói pháp, cần nên học”**.

Có các người bệnh muốn nghe pháp, các Tỳ-kheo không dám nói, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Cho phép vì người bệnh để trống ngực nói pháp. Từ nay giới này được nói như sau: **“Người để trống ngực không nên vì họ nói pháp, trừ bệnh, cần nên học”**. Người ngồi, Tỳ-kheo đứng; người ngồi chỗ cao, Tỳ-kheo ngồi chỗ thấp; người nằm, Tỳ-kheo ngồi; người đứng trước, Tỳ-kheo đứng sau; người ở giữa đường, Tỳ-kheo ở bên đường; vì người che đầu, vì người lật ngược y, vì người lật ngược y cả hai bên, vì người cầm dù, vì người cởi ngựa, vì người cầm gậy nói pháp đều như trên đã nói.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc này, các Tỳ-kheo vì người cầm đao, người cầm cung tên nói sự khổ nơi địa ngục. Người kia nghe rồi nổi giận dữ đòi chém, bắn Tỳ-kheo chết. Các Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp nên học. Từ nay giới này được nói như sau: **“Người cầm đao không nên vì họ nói pháp, cần phải học. Không nên nói pháp cho người cầm cung tên, cần phải học”**.

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Bấy giờ, Lục quần Tỳ-kheo vì Thập thất quần Tỳ-kheo nhận phần ăn nơi nhà được thỉnh. Lục quần Tỳ-kheo cố ý xúc nảo Thập thất quần Tỳ-kheo nên không đem về sớm, để đợi gần quá Ngọ mới đem về. Thập thất quần Tỳ-kheo trèo lên cây cao để trông chừng. Các Tỳ-kheo Trưởng lão thấy bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta

vì các Tỳ-kheo kiết pháp cần phải học. Từ nay giới này được nói như sau: **“*Cây cao quá đầu người, không được trèo lên, cần phải học*”**. Khi ấy, có Tỳ-kheo trên đường đến nước Câu-tát-la, gặp phải thú dữ, không dám trèo lên cây, bị thú làm hại. Các Tỳ-kheo đem việc này bạch Phật. Đức Phật dạy: Từ nay giới này được nói như sau: **“*Không được leo lên cây cao quá đầu người, trừ có nhân duyên lớn, cần phải học*”**. Nhân duyên lớn: Là gặp thú dữ hay các nạn, gọi là nhân duyên lớn. Tỳ-kheo- ni, trừ đại tiểu tiện trên rau cỏ sống, ngoài ra đều như Tỳ-kheo. Thức- xoa-ma-na, Sa-di, Sa-di-ni, phạm Đột-kiết-la.

Xong 100 pháp Chúng học
